

v napadeném usnesení, na jehož důvody se prostě odkazuje. Ale i jinak je stanovisko stěžovatelovo právně mylné, ježto jasný doslov a smysl ustanovení § 1 (tudíž i § 5) alim. zák. (srovnej zvláště výraz »právně zavázán« v § 1) dopadá na povinnost vyživovací vůbec, necht' plyne ze zákona, smlouvy nebo z jednostranného právního jednání. Že slovo »právně« jest vykládati v nejširším smyslu a že zákonodárce také zamýšlel takový rozsah použití zákona, je vidno i z důvodové zprávy (srovnej komentář Dr. Gerlicha k § 1 alim. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného, poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 12812.

Došlo-li k úmluvě o poskytnutí zvláštní výhody jednomu z vyrovnacích věřitelů, na jejímž podkladě byla pak vydána směnka, za vyrovnacího řízení nebo již dříve z jeho podnětu a v souvislosti se zamýšleným vyrovnáním, jde o poskytnutí nedovolené výhody jednomu věřiteli (§ 47 vyr. řádu z roku 1914) a směnka je neplatná, třebaže se její vydání stalo až po skončeném vyrovnání.

(Rozh. ze dne 15. září 1933, Rv II 566/33.)

Vyrovnání o jmění žalované bylo potvrzeno dne 30. prosince 1930. Dne 14. února 1931 byla vydána žalobkyní na žalovanou směnka, o niž tu jde. Proti směnečnému platebnímu příkazu namítla žalovaná, že šlo o nedovolenou výhodu ve smyslu § 47 vyr. řádu z roku 1914. První soud v Praze ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, maje za to, že, ježto směnka byla vydána až po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení o jmění žalované, nejde o nedovolenou výhodu podle § 47 vyr. řádu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvního stádu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

S názorem nižších soudů, že pro platnost sporné směnky jest jen rozhodná doba jejího vydání, a že směnka je platná, ana byla vydána až po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení o jmění žalované, nelze souhlasiti se zřetelem k tomu, co bylo tvrzeno žalovanou v písemných směnečných námitkách o neplatné úmluvě ve příčině požadované superkvoty, o níž byla vydána sporná směnka. Tuto námitku přípustným způsobem blíže rozvedl a skutkově doložil veřejný společník žalované společnosti Rudolf P. při výslechu jako strana, tvrdě, že žalobkyně žádala na žalované superkvotu a že se za tím účelem domáhala toho, by podepsali směnku, již v mimosoudním vyrovnání a že jí též potom přislíbili směnku v soudním vyrovnání a za vyrovnání. Jádrem sporu je, zda se úmluva o této superkvotě stala

z podnětu zamýšleného vyrovnání nebo za soudního vyrovnacího řízení o jmění žalované, či až po jeho skončení. Došlo-li k takovéto úmluvě, na jejímž základě byla vydána směnka, za vyrovnacího řízení anebo již dříve z jeho podnětu a v souvislosti se zamýšleným vyrovnáním, šlo by o poskytnutí nedovolené výhody jednomu věřiteli a směnka by byla neplatná, třeba že se její vydání stalo až po skončeném vyrovnání, poněvadž podkladem jejím by byla nicotná úmluva § 47 býv. vyr. ř. (srovnej rozh. čís. 3358, 4805, 7341, 6947 sb. n. s.). Nižší soudy, vycházejíce z mylného právního názoru, že rozhoduje jen doba, kdy směnka byla vydána, nikoli doba, kdy se stala úmluva, podle které byla směnka vydána, v tom směru se nezabývaly věcí a neučinily potřebná skutková zjištění o této, pro posouzení věci rozhodné okolnosti, pročež bylo jejich rozsudky zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice k dalšímu řízení a novému rozhodnutí (§§ 510, 513, 496 čís. 3 c. ř. s.).

Čís. 12813.

Předpisu § 45 j. n. jest použiti, jde-li o to, zda jest věcně příslušným dovolaný krajský soud či okresní soud, pro jehož obvod nebyl zřízen pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro pracovní spory.

Přehlédl-li rekursní soud (vrchní soud) předpis § 45 j. n. a odepřel-li krajskému soudu jeho věcnou příslušnost, změniv jeho usnesení, jest dovolací rekurs přípustný a jest z jeho podnětu napadené usnesení zrušiti a odmítnouti rekurs jako nepřipustný.

(Rozh. ze dne 16. září 1933, R I 502/33.)

Žalobu o zaplacení 8.500 Kč zadala zaměstnankyně proti zaměstnavatelům, bydlícím v obvodu okresního soudu v Lanškrouně, na krajském soudě v Chrudimi. Námitku místní a věcné nepřislušnosti s o u d prvé stolice zamítl. Rekursní soud vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a odmítl rekurs žalovaných proti usnesení krajského soudu v Chrudimi.

D ů v o d y:

Žalovaní mají obecný soud u okresního soudu v Lanškrouně. Pro tento soudní okres nebyl zřízen pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní (vládní nařízení z 1. prosince 1931 č. 180 sb. z. a n.). Ku projednání sporu, o kterýž jde, není tedy příslušný pracovní soud, jak napadené usnesení mylně za to má, nýbrž po případě okresní soud (§§ 42 a 3 zák. ze dne 4. července 1931 č. 131 sb. z. a n.) a jde proto v souzeném případě jen o rozluštění otázky, je-li opodstatněna věcná příslušnost dovolaného krajského soudu či okresního soudu. Jelikož krajský soud v Chrudimi, u kteréhož žaloba byla podána, nevyhověv námitce místní a věcné nepřislušnosti, se za pří-